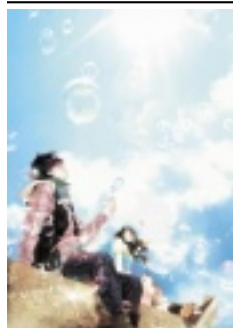


Chuyện tình sơ mi

Contents

Chuyện tình sơ mi	1
1. Phần 1	1
2. Phần 2	3
3. Phần 3	6
4. Phần 4	8

Chuyện tình sơ mi



Giới thiệu

Vì quá kết bài hát Chàng sơ mi nên mình quyết định bỏ đó truyện Hạnh phúc đây gửi và cảm bút vì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-so-mi>

1. Phần 1

Phần 1 KHÚC XƯƠNG LÀM QUEN

Chị chủ quán tạp hóa hí hửng lật sổ dò tên Hồng Phượng gạch roẹt roẹt rồi nói sang sảng vang cả quán.

“Xóa sổ. Thế là xong. Chẳng như tụi con Thủy con Phương mua chịu mấy tháng trời, nay hẹn thế này mai hẹn thế khác. Thời buổi kinh tế khủng hoảng, giá cả leo thang, chị đóng tiền lãi ngân hàng muốn ngộp mặt mà tụi nó có hiểu cho chị đâu.”

Phượng kéo lại khóa ví tiền sau khi đã rút hơn phân nửa tiền lương mới rút từ thẻ để trả các khoản ghi sổ. Chị Thu lại ca bài “nỗi lòng người bán chịu” để đánh động khách hàng thấu hiểu. Bốn tháng trước công ty chỗ cô làm phá sản. Phượng phải chật vật lắm mới xoay đủ tiền nhà, tiền điện nước, tiền ăn bằng đồng lương ít ỏi bưng phở dùng một cái lần ra ốm thế là mất việc. Tiền tiết kiệm đã gửi cho em trai đang học công nghệ thông tin ở Đà Nẵng mua máy tính, chẳng còn bao nhiêu đành ê mặt đi mua chịu. Hên sao được nhà sách Hoàng Linh nhận vào vị trí bán sách đúng lúc lao đao với lương cứng 3 triệu một tháng, chưa tính

tiền làm thêm giờ. Đây là nhà sách uy tín trực thuộc một Công ty Cổ phần sách có vị thế vững mạnh trên thị trường nên Phượng chắc chắn sẽ được yên vị với công việc này lâu dài.

Quán có khách. Chị chủ quán tắt “đài”, đơn giản bắt chuyện. Phượng xách bịch ni lông đựng chục gói mì tôm bước ra khỏi quán, rảo bước trên con đường hẻm xung quanh toàn là những căn nhà cao tầng đẹp đẽ và bề thế. Cô mới chuyển đến gian phòng áp mái nhỏ xíu và nóng kinh khủng khiếp sau khi khu nhà trọ cô ở từ hồi sinh viên bị phá bỏ để xây công viên. Được cái, gian phòng có cầu thang riêng biệt nên cũng khá thoải mái không phải “lượn” trong nhà chủ. Trước cửa ra vào có một ban công nho nhỏ Phượng đóng một cái kệ gỗ rồi chất lên đó mấy chậu cây cảnh bé xíu xiu. Sáng nào khi thức dậy cũng mở cửa hít thở không khí trong lành, ngắm bình minh lên chiếu những tia nắng ấm áp và tưới nước ấy cái chậu dễ thương. Đứng chỗ này nhìn qua có thể thấy được sân sau của căn biệt thự sát bên, có bãi cỏ, những bụi cây, bộ bàn ghế màu trắng và một con chó Béc Rê to lớn ở trong căn nhà be bé bằng gỗ cũng màu trắng. Thỉnh thoảng, cô thấy một người phụ nữ ra cho chó ăn. Tội nghiệp nó ghê! Sống một mình không có bạn có bè, chủ cũng chẳng chơi cùng. Lâu lâu thương tình cô quăng cho nó khi thì khúc bánh mì thịt, khi thì miếng thịt nướng, nghe tiếng nó sủa gâu gâu mừng rỡ cũng vui.

Cô làm việc theo ca, nếu hôm nay làm ca sáng 7h-3h chiều thì hôm sau làm ca chiều từ 3h chiều- 10h tối. Tốt nghiệp Cao đẳng nên tìm được chỗ làm khá khấm như thế này cô mừng còn không hết chứ chẳng dám mơ được chỗ nào ngon hơn. Ba mất do tai nạn giao thông, còn một mình mẹ ngày ngày chở rau ra chợ bán nuôi ba chị em ăn học. Gần năm năm bám trụ ở thành phố dành dụm nhín nhúm gửi về ẹ cuối cùng mẹ cũng sửa được nhà. Mẹ bảo, “Nếu sống không nổi ở đất Sài Gòn thì cứ về nhà với mẹ” nhưng Phượng quả quyết, “Về Kon Tum khó xin việc lắm mẹ ơi, con sẽ kiếm thật nhiều tiền để gửi về ẹ”. Phượng đang viết một cuốn tiểu thuyết được đánh giá năm sao trên một trang web bình chọn tác phẩm văn học mạng, có một công ty sách đã ngó ý muốn xuất bản. Tuyệt thật! Chắc sẽ thu được một khoản nhuận bút kha khá gửi về ẹ.

“Gâu gâu gâu”

Vừa mở khóa cửa vừa suy nghĩ linh tinh, chợt nghe tiếng cho sủa, Phượng quay sang, chẳng nhìn thấy con Béc Rê đâu cả mà chỉ thấy bụi cây ngay hàng rào màu trắng lung lay dữ dội. Chắc Béc Rê làm gì trong đó. Đào hố chẳng? Thú vị thật đấy. Giá mà có thể sang đó chơi với nó.

“Ê Béc Rê, em làm gì trong đó vậy?”. Phượng đứng trên ban công nói vọng xuống. “Béc Rê...”

“Gâu gâu gâu...”

Con Béc Rê vẫn sủa còn bụi cây đã thôi động đậy. Phượng vẫn kiên trì gọi.

“Béc Rê ơi, hê lô, ra ngoài đi chị cho cái này nè”. Phượng rút từ trong túi xách ra một khúc xương giả mua ở chợ đồ chơi dành cho chó. “Hê lô”.

“Gâu gâu gâu”

“Có đồ chơi cho em nè... Béc Rê... Ra đây đi. Chị phang qua nha”.

Dứt lời, Phượng liếc qua hàng rào.

“Á!”

Sau khi nghe cái “cốp”, có tiếng con trai “Á” lên. Phượng mất hồn. Chết tiếu. Ném trúng người ta. Ai biết ngay bụi cây có người đâu, tự nhiên ngồi dưới đó chi vậy? Nhưng nghĩ thế thôi chứ đồ Phượng dám đứng đó chờ nạn nhân “chỉ mặt mũi vốn”. Thôi thì cứ trốn đại. Cô chạy tót vào nhà rồi đóng cửa lại.

Một anh chàng từ trong bụi cây đứng thẳng người, vừa xoa đầu vừa nhìn quanh rồi nhìn lên cánh cửa đóng im ỉm trên tầng áp mái.

Quảng túi xách trên giường, Phượng lại góc bếp nhỏ bắc nồi nước rồi bật bếp ga. Mai làm ca hai nên cô dư dả thời gian để viết nốt chương cuối của cuốn tiểu thuyết đầu tay. Đó là chuyện tình đẹp giữa anh kỹ sư địa chất Hải Quân và cô sinh viên thực tập Mai Lan. Cô bé là con nhà giàu nhưng không hề đồng đánh kiêu căng, ai phân gì cũng làm thậm chí lên rừng để khảo sát địa chất quanh một con suối. Người được chỉ định để đi cùng cô bé là anh chàng kỹ sư xấu trai, ngổ rùng, xà rú khiến đám đàn ông con trai trong phòng đều

ghen tị. Thế rồi, đã có chuyện xảy ra trên rừng, hai người bị lạc nhau lúc sẩm tối. Một mình Hải Quân rọi đèn bin cuống cuống đi tìm cô bé Mai Lan vì điện thoại hết pin không liên lạc được. Trời bất chợt đổ mưa rào rào. Quân vô cùng lo lắng nháo nhào chạy khắp nơi gào rú như ta zán cuối cùng cũng có tiếng đáp lại. Mai Lan đang ngồi co ro trong hốc cây thấy anh nhào ra ôm chầm lấy, khóc òa. Tối đó, hai người phải qua đêm trong một cái chòi tranh vì mưa quá to không thể về được. Nửa đêm cô bé sốt cao, cả người lạnh toát, run lấy bầy, rãng va vào nhau lập cập, mê man. Quân thương quá nên cởi áo để tắm thân trần ủ ấm cho Mai Lan. Chuyện tình yêu của hai người được thêu dệt ngay trong đêm hôm đó. Cho dù sau này bị cha mẹ phản đối quyết liệt, cô bé Mai Lan vẫn lấy anh chàng kỹ sư ngổ rùng đó.

“Hi”

Phượng bẻ mì bỏ vào nồi, đứng cười một mình. Không ngờ tiểu thuyết của cô lại được yêu thích đến vậy. Rõ ràng anh chàng nam chính xấu đui chứ có đẹp trai cho cam nhưng độc giả vẫn thích đọc truyện của cô. Cái cảnh “táo bạo” đột xuất của chàng ta lại còn được bình chọn là cảnh “hót” nhất truyện, được thảo luận sôi nổi trên diễn đàn. Vui quá đi mất.

Mì chín. Phượng tắt bếp, lấy bao tay nhấc nồi đặt trên chiến bàn gỗ con con, ngồi gắp mì ăn trên nắp. Tuyệt. Ngon quá. Một miếng khi đói bằng một gói khi no. Ăn xong, cô dọn dẹp rồi để chiếc laptop trên bàn, khi thì ngẩng đầu nhìn trần nhà khi thì cầm cúi gõ bàn phím như bay. Chín giờ kém, cô nằm dài ra nền nhà.

“Yeah! Xong rồi”

Quyết định tự thưởng ình một tô cháo vịt đầu ngô, Phượng mở cửa ra khỏi phòng, cổ tình không bật điện cầu thang, liếc mắt nhìn về phía sân vườn sáng điện chằng thấy tấm hơi người và chó đâu. Quái lạ. Bình thường hay thấy Bẹc Rê chạy tung tăng trong vườn mà. Nó đâu rồi nhỉ?

Lúc đang thưởng thức tô cháo vịt thơm phức và ngon tuyệt, Phượng trở mắt nhìn khi thấy em Bẹc Rê hiện ngang đi trên vỉa hè cùng với chủ của nó. Có tạt giạt mình, cô dịch ghế vào sát trong góc quay mặt nhìn vào tường. Rất có thể đây là người vừa nãy bị cô lia khúc xương trúng đầu. Ừc... Cô nuốt ực một cái trong lo sợ.

Hé mắt nhìn qua. Á. anh ta đang dắt Bẹc Rê đi ngang qua đây. Chết tiêu rồi. Phải làm sao đây. Bẹc Rê ơi, em đừng có nhận ra chị là người hay đứng bên hàng ra quảng mì thịt cho em nha. Ôi, tôi phải làm sao đây....

“Cô Bầy, cho con tô đặc biệt”. Phượng nghe anh chàng lên tiếng. Cô cầm đầu cầm cổ cố ăn cho xong tô cháo để chuồn...thì...

2. Phần 2

Phần 2 HOÀNG TỬ VÀ CÔNG CHÚA

Em Bẹc Rê xuất hiện, đứng ngay bàn của Phượng nhìn cô như những lúc Phượng quảng cho nó đồ ăn. Ồ không, sao em lại nhận ra chị chứ Bẹc Rê. Thế có chết tôi không chứ. Trời xui đất khiến thế nào mà lại gặp chủ nhân của em ấy ngay lúc này chứ.

“Gầu gầu gầu”

Hic. Nó lại còn kêu mình quảng đồ ăn. Đến khổ. Phượng méo mặt quay sang nhìn chủ nhân của Bẹc Rê. Một chàng trai trẻ, cao to, đẹp trai, tóc vuốt dựng, mặc quần đùi, áo thể thao có mũ. Điều đáng nói ở đây là anh chàng đi tới ngồi ngay ghế bên cạnh, còn em Bẹc Rê đang gặm xương dưới chân cô.

Anh chàng quay sang cười với cô một cái nhưng chẳng hiểu sao Phượng lại thấy nổi hết cả da gà. Cho dù cứ cho là lúc này cậu ta chưa nhìn thấy mặt cô đi nhưng chỉ cần hỏi cô chủ nhà là ra ngay người sống trên

tầng áp mái vì nhà cô chủ có hai thằng con trai đi du học, ngoài cô ra thì còn ai vào đây đứng bên nhà ném khúc xương qua.

“Chị xin lỗi”. Phượng cắn môi, quyết định thú tội. “Chị là người lúc này đã ném khúc xương trúng đầu em. Chị không cố ý”.

Chàng trai trẻ phì cười.

“Ồ, là chị ném à? Này ném xong trốn mất dạng”

“Tại quíu quá nên chị trốn luôn. Xin lỗi em”. Phượng ríu rít.

“Định đi giám định thương tích rồi bắt chị đền bù nhưng chị đã thành tâm nhận lỗi nên em cho qua”.

Phượng bật cười. Chủ nhân của Bẹc Rê vui tính ghê.

Cả hai nói chuyện rất vui vẻ. Hóa ra Khôi đi công tác ngoài Hà Nội hai tháng nên em Bẹc Rê bị nhốt trong vườn chơi một mình. Khôi tiết lộ cho Phượng biết Bẹc Rê không bao giờ tỏ ra thân thiết với người lạ nhưng khi thấy Phượng nó lao tới ngay đúng là chuyện hiếm thấy. Khôi là giảng viên dạy Thanh toán quốc tế ở trường Đại Học Kinh Tế Thành phố. Phượng hỏi năm sinh thì biết Khôi nhỏ hơn cô bốn tuổi. Tuổi trẻ tài cao, chắc phải tốt nghiệp bằng Giỏi mới được giữ lại trường.

“Chị sống trên tầng áp mái rộng rãi thoải mái không?”.

Khôi hỏi lúc cả hai tản bộ về nhà. Phượng cười trừ.

“Ồ, cũng tạm tạm. Chủ nhà dễ tính, lấy rẻ”. Thực ra khá giống lò sấy thịt.

Đến nhà, cô quay sang mỉm cười.

“Chị vào nhé”

“Ok”

Rồi cô thò tay đẩy then cửa để mở cổng, sau đó đóng lại như cũ. Lúc quay đầu, cô vẫn thấy Khôi và em Bẹc Rê đứng đằng trước nhìn cô cười. Cô cười lại rồi vòng qua hông nhà đi lên cầu thang. He he, một buổi tối thú vị. Kết bạn với trai đẹp, giàu có và tốt bụng. Sài Gòn đẹp lắm, Sài Gòn ơi, Sài Gòn ơi.

Sáng sớm mùa thu. Không khí mát lạnh. Phượng mở cửa ra ban công đón ánh nắng dịu dàng, vừa nhìn trời mây vừa vươn vai tập thể dục.

“Gâu gâu gâu”. Tiếng Bẹc Rê sủa.

Cô nhìn xuống sân vườn thấy Khôi đang đổ thức ăn cho Bẹc Rê. Anh chàng mặc áo sơ mi trắng phau, đóng sơ vin, giày da, style nghiêm túc. Khôi chợt ngẩng đầu lên nhìn cô rồi cười. Nụ cười khiến trái tim Phượng đập nhanh hơn bình thường. Cô cười rất tươi chào lại.

“Sáng nay đi dạy hả Khôi?”.

“Không, em đi coi thi. Chị làm ca sáng hay ca chiều?”

“Ca chiều. 3h”.

Rồi Khôi nhìn vào đồng hồ đeo tay, vuốt đầu em Bẹc Rê mấy cái mới đứng dậy.

“Em phải đi rồi. Chào chị”

“Ok”

Phượng cầm bình bước lên xịt xịt vào mấy chậu cây cảnh bé xíu, nhìn Khôi đi vào trong, em Bẹc Rê vẫn đang ăn. Ánh nắng phớt qua má ửng ửng, vờn trên làn da như vuốt ve. Cả khu phố ngập trong ánh nắng. Chưa bao giờ cô thấy Sài Gòn đẹp đến thế.

Buổi chiều đến nhà sách, tiếp tục xếp số sách mới lên kệ. Những cuốn sách đẹp đẽ, giấy thơm, giá trị. Rồi sách của cô cũng được xếp ở ngay đây, cạnh những cuốn sách đẹp đẽ này. Điều này thật tuyệt, cứ như một

giấc mơ. Công ty sách hẹn ngày mốt đến ký hợp đồng xuất bản cuốn tiểu thuyết của cô với số lượng 2000 bản. Hạnh phúc quá!

“Báo cáo giám đốc, chị Phượng không tập trung trong giờ làm việc”.

Nghे có tiếng nói, Phượng giật bắn, ngẩng đầu lên thấy Khôi đnag đứng bên kia giá sách cười tươi.

“Hi, làm chị cứ tưởng giám đốc đến thật. Em đến mua sách hả?”

“Không, em dẫn bạn gái em đến lựa sách. Cô ấy đang đứng ở quầy sách Tiếng Anh”.

Phượng nhìn theo hướng Khôi chỉ.

“Bạn gái em dạy tiếng Anh hả?”

“Không phải, cô ấy sắp đi Anh du học”.

“Ồ”

Dân nhà giàu yêu nhau đó là chuyện hiển nhiên. Cô mỉm cười rồi tiếp tục xếp sách. Khôi cầm một cuốn sách lên. Là cuốn “Mở rừng” của nhà văn Lê Lựu.

“Chị đọc cuốn này rồi chứ? Đọc mới thấy được sự hy sinh lớn lao của những người lính Trường Sơn”.

“Hồi mới đầu khi nhìn thấy tên sách là “Mở rừng”, chị liên tưởng ngay đến một dự án trồng cây gây rừng chứ không thể nào hình dung ra được đó lại là một cuốn tiểu thuyết về đề tài chiến tranh. Đọc từng trang chị có cảm giác như mình đang được sống cùng với những anh lính lái xe, chiến sĩ giao liên và các chị thanh niên xung phong trong những năm tháng ác liệt của Trường Sơn”.

Mỗi khi được nói về chủ đề mình thích Phượng rất hào hứng, nói như nhà hùng biện đang diễn thuyết trước đám đông về một chủ đề nóng nào đó. Thấy khời chăm chú lắng nghe, cô càng hăng.

“Những đêm pháo sáng rực trời, bom dội ầm ầm, được tác giả miêu tả chân thực và sống động. Chị đã bật khóc khi đọc tới đoạn Bình Nguyên bắn loạt súng 12 ly 7 báo động B52 rồi bom dội xuống đài quan sát”.

Cô nheo mắt cười.

“Đây là cuốn tiểu thuyết khiến chị có nhiều cảm xúc nhất đấy”.

“Chắc chị thích đọc tiểu thuyết về chiến tranh”

“Ừ”

Chợt nghe có tiếng gót giày nện trên nền bước lại gần, cả hai quay sang. Cô bé người yêu của Khôi lên tiếng bằng cái giọng dễ thương, nũng nịu.

“Ai dzậy anh? Bạn hử?”

Phượng cười chào.

“Chào em, chị là hàng xóm của Khôi”

“Vâng”. Con bé thờ ơ trả lời, đi tới khoác tay Khôi, cười nụ cười “sở hữu” như muốn cảnh cáo những “bóng hồng” xung quanh Khôi. “Mình về tđi anh. Em chọn được sách rồi”

Khôi quay sang, đặt cuốn sách trở lại kệ.

“Lúc nào đó có thời gian em sẽ ghé qua thảo luận với chị về những cuốn tiểu thuyết”.

“Ừ”.

Nhìn con bé nhà giàu đồng đánh kéo Khôi đi rồi nũng nịu đòi này đòi kia bằng thái độ điệu chảy nước mà Phượng thấy ngán giừm cho Khôi. Cô thấy cái bóng sơ mi trắng bị kéo đi xuống thang cuốn như anh chàng lính ngự lâm bị cô công chúa bướng bỉnh bắt nạt trong một truyện nào đó cô từng đọc trên mạng rồi khề cười với cái ý nghĩ ví von đó. Nói Khôi giống chàng hoàng tử bạch mã thì hợp hơn. Hoàng tử và công chúa, những người thuộc dòng dõi hoàng gia quý tộc kết hôn và sống trong những lâu đài nguy nga tráng lệ. Hmmm... Nếu có một mụ phù thủy dùng phép thuật của mình rắp tâm bào chế tảo độc vì một mục đích

duy nhất giết chết công chúa thì chàng hoàng tử vẫn sẽ cứu được nàng thôi. Ô, mà sao tự nhiên mình lại quan tâm đến cổ tích và chuyện tình hoàng tử công chúa. Mình còn rất nhiều việc phải làm chứ không thể lúc nào cũng mơ mộng viễn vông về thế giới cổ tích chỉ có trong truyện cổ tích. FIGHTING~. Sách sắp phát hành rồi, hy vọng sẽ nhận được sự chào đón của mọi người.

3. Phần 3

Phần 3 ĐẾN MỘT LÚC NÀO ĐÓ TRÁI TIM SẼ BỊ QUÁ TẢI

Cuốn sách Cầu Vồng của Phượng được phát hành vào sáng thứ bảy cuối tháng. Nhà sách Hoàng Linh đông bất ngờ bởi các em học sinh, sinh viên kéo từng nhóm đến mua sách và tìm tác giả để xin chữ ký nhưng lúc này Phượng đang ở Hà Nội trong buổi giao lưu và ký tặng sách, trả lời những câu hỏi rất dễ thương của các độc giả trẻ.

“Chị ơi, chị có gặp khó khăn gì khi miêu tả công việc của một nhà địa chất không ạ?”.

“Khu rừng mà Hải Quân và Mai Lan đến khảo sát ở Tây Nguyên hả chị? Em rất thích con suối mà hai anh chị ấy đi qua. Ước gì được đến đó một lần”.

Cô cười dịu dàng, tỉ mỉ trả lời tất cả những câu hỏi của các bạn trẻ yêu mến cô, những cô bé Hà Nội đáng yêu và cả những chị gái xinh đẹp, chăm chỉ ghi nắn nót những hàng chữ ngay ngắn thẳng hàng trên những cuốn sách đề tên mình. Hạnh phúc làm sao khi chuyện tình của chàng Gõ và cô bé Kem đã đem lại niềm vui cho nhiều người đến thế. Xấu hổ nhất là cuối buổi lúc phát biểu lại đứng khóc ngon lành vì quá hạnh phúc.

Hà Nội vào đông nắng không gay gắt, gió nhẹ thổi mang đến hương hoa sữa thoang thoảng. Mẹ gọi điện bắt ra ngoài phải mặc áo thật ấm, người đã yếu đuối không quen với tiết trời Hà Nội đổ bệnh ra đó thì nguy. Nghe giọng mẹ vẫn đầy lo lắng cho đứa con gái đã hai bảy tuổi đầu như hồi mới lờ lờ đặt chân tới Sài Gòn mà trào nước mắt, sụt sịt bảo “Con khỏe như voi nè mẹ”. Sau đó là cuộc gọi của một chị trong nhà sách nói không khí ở đây đang rất nhộn nhịp. Phượng rảo bước trên con phố cổ, ngắm nhìn những mái nhà cổ kính và những mảng tường ủa màu theo thời gian. Đang có ý tưởng viết một chuyện tình giữa hai bạn trẻ ở hai miền Nam Bắc nên phải lặn lội đi tìm tư liệu và chụp ảnh các con phố ở Hà Nội. Cô hát rất khẽ...

“Bước xuống phố sáng tinh mơ, dạo quanh gốc công viên... Một Hà Nội rất thân quen...”

Quay lại Sài Gòn, các chị trong nhà sách rồi rít hỏi han. Các em sinh viên lại đến mang theo những món quà siêu dễ thương, luôn miệng hỏi khi nào có buổi giao lưu ở Sài Gòn. Phượng cười toe. “Sắp rồi tụi em”. Một chị trong công ty Sách quản lý Nhà sách Hoàng Linh gọi điện báo đến trụ sở công ty bằng giọng nói sắc mùi hình sự. Thế là hốt hoảng ba chân bốn cẳng chạy qua. Lúc vào trong văn phòng, chị ấy đang cầm trên tay cuốn Cầu vồng vừa đọc vừa cười nghiêng ngả.

“Em chào chị”.

“Em là tác giả Hồng Phượng hả? Ngồi ghế đi em”.

“Dạ”

“Wow, một cuốn sách thật thú vị”.

Chị Hiền gấp sách lại đặt lên bàn.

“Tại sao em lại không ký hợp đồng với công ty hả Phượng?”.

“Dạ, em...”. Phượng lúng túng.

“Chị nghe em nói trong buổi giao lưu ngoài Hà Nội là em đang viết truyện mới đúng không? Công ty đặt hàng cuốn sách đó”. Giọng nói đột ngột lạnh lùng. “Đừng-có-ký-hợp-đồng-bản-quyền-với-công-ty-khác”.

“Ồ... Dạ, dạ”. Phượng gật đầu lia lịa.

“Tốt!”

Buổi Giao lưu và ký tặng sách thật ầm ĩ trong không gian Cafe Blue cùng sâu lắng thả hồn trong những bản nhạc không lời bất hủ. Mọi người ai cũng dễ thương. Phượng tự tin cầm mic hát Big big World khi được một bé yêu cầu. Hát đến đoạn “Outside it’s now raining...and tears are falling from my eyes...” đưa mắt nhìn ra cửa thấy Khôi đến, sơ mi trắng đống sơ vin nhìn về phía cô cười. Ôi, đến rụng tim vì nụ cười đó mất.

“I’m a big big girl in a big big world”. Giọng cao lên. “It’s not a big big thing if you leave me but I do do feel that...I too too will miss you much...”

Đến câu “miss you much” chẳng hiểu sao lại liếc mắt nhìn về phía anh chàng đẹp trai vừa mới đến. Sau màn hát hò là đến màn hí hoáy ký tên, anh chàng chen lên, tay cầm cuốn Cầu vồng.

“Tác giả, ký cho em. Em tranh thủ giờ ra chơi chạy xe qua để xin chữ ký tác giả”.

“Hi”. Phượng cảm động... suýt nữa thì khóc. “Cảm ơn em đã đến”.

Đặt bút ký mà tay run run, tim đập thình thịch.

Tặng Khôi ^o^.

Chẳng biết ghi gì chỉ ghi có thể. Ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt anh chàng nhìn cô rất lạ. Nhận lại sách Khôi đi rất nhanh. Phượng nhìn theo rồi quay đầu nhìn ra cửa kính thấy bóng áo sơ mi trắng đang băng qua đường.

Công viên gần nhà cây cối xanh ngắt và những bãi cỏ tươi mơn mớn. Phượng thở đều chạy vòng quanh trong cái lạnh hao hao. Sáng khoái quá. Chạy bộ trong thời tiết đầu đông thế này thật tuyệt. “Muốn khỏe đẹp thì hãy tập thể thao. Ai muốn khỏe đẹp thì hãy tập thể thao...”. Thật đúng quá đi chứ nhỉ?

Có một ai đó chạy song song với cô. Cô quay sang. Khôi trong style thể thao khỏe khoắn.

“Chào em”

“Mấy bữa em chạy ở đây không thấy chị”.

“À...”. Phượng cười què què. “Do thức khuya viết tiểu thuyết nên chị dậy muộn. Sao bữa đó em biết có buổi giao lưu vậy?”

“Em đến Hoàng Linh thấy người ta treo banner có hình chị...”

“Ồ”

“Cuốn sách rất hay”

“Cảm ơn em. Hihi”

Cả hai chạy song song trong công viên rồi băng qua bên kia đường ăn phở. Khôi chọc cho Phượng cười sặc, ngồi ôm bụng cười đau ruột, không ăn nổi.

Rất nhiều lần, Phượng tình cờ gặp Khôi ở quán cháo vịt đầu ngõ hay những buổi chiều cuối tuần rất đẹp ở nhà sách và cả ở những con phố gần nhà. Sự tình cờ đem lại những tiếng cười vang và những cảm xúc dịu ngọt. Chàng trai hai mươi ba tuổi năng động và bà chị hai bảy tuổi, tuổi tác cách xa nhưng đó chẳng

phải là vấn đề gì to tát, cả hai càng ngày càng chơi thân và hợp rơ. Cô luôn tể nhị từ chối đi ăn cùng với Khôi và con bé “công chúa” vì hầu như lúc nào cũng thấy lạnh gáy khi bị con bé nhìn bằng ánh mắt sắc lẹm, ganh ghét. Nhưng cho đôi tình nhân không gian riêng không có bà chị kỳ đà phá đám, Phương trở về gian áp mái bé xíu ngồi gõ những chương đầu tiên của cuốn tiểu thuyết thứ hai. Nhưng có một điều cô vẫn luôn cố che giấu, giấu càng sâu càng tốt. Đó là... cô đang yêu Khôi. Tình yêu đến quá đột ngột. Nó khiến cô thấy khó thở và đau. Đau vì không dám nói ra tình cảm của bản thân. Càng thân với Khôi lòng cô càng đầy ắp tình cảm dành cho anh. Cô trốn chạy tình yêu của bản thân, để những cảm xúc yêu đương chôn chặt vào trong trái tim và cố giữ cho chúng không bị bung ra. Cô rất sợ đến một lúc nào đó, trái tim bị quá tải, e rằng cô sẽ không chịu đựng được mà nói ra mất. Đến lúc đó sợ rằng tình bạn cũng không còn.

4. Phần 4

Phần 4: Mùa đông thực sự là mùa của yêu thương.

Tháng cuối năm, không khí Giáng sinh đến sớm, tươi vui và nhộn nhịp. Các trung tâm thương mại trang hoàng sặc sỡ khá bắt mắt. Phương vào trung tâm thương mại Parkson mua một chiếc áo sơ mi hàng hiệu, cẩn thận gói ghém trong một chiếc hộp xanh dương cho sinh nhật của Khôi, người con trai mặc sơ mi đẹp nhất trong mắt cô.

Phương cài bài hát Chàng sơ mi làm nhạc nền cho Blog. Lần nào vào cũng nghe đi nghe lại giọng hát của anh Hà Anh Tuấn và gõ lạch cạch những entry về mùa đông.

Một buổi tối. Sau khi xuống xe buýt, tản bộ trở về nhà, đột nhiên có hai gã thanh niên tay đầy hình xăm đi xe AB dừng lại ép Phương vào tường, dí ống tiêm đầy máu vào cánh tay cô. Mặt Phương tái mét như không còn giọt máu.

“Mày tên Phương, nhà gác 134 phải không?”. Một thằng lên tiếng.

“Bớ...”. Thằng kia bịt miệng cô.

Hên sao có một chú tốt bụng đi qua la lớn, hai thằng quăng ống tiêm trèo lên xe phóng đi. Người dân bu xung quanh ồn ào.

“Trời ơi, bọn nghiện trấn lột đấy”.

“Cháu có sao không?”

“Ghê quá!”. Người ta chỉ ống tiêm đầu máu. “Ai đem đi đốt đi. Máu si đa đấy”.

Phương run lấy bầy, loạng choạng trở về nhà. Chuyện này chưa từng xảy ra với Phương trong suốt mấy năm học và làm việc ở đất Sài Gòn. Điện thoại chột rung bần bật trong túi. Số lạ.

“Chị là đồ chó”.

Phương nhận ra giọng của “công chúa”.

“Chị cướp anh Khôi của tôi. Nhục như con cá nục. Gặp hai thằng hồi nãy rồi chứ? Sợ chưa? Sợ chưa? Ha ha ha.... Bà chị già khản già khủ háo trai mất nét...”

Phương cúp điện thoại ngay sau đó, tắt máy, xâu chuỗi lại các sự kiện. Như vậy có nghĩa là con bé công chúa làm thế để dẫn mặt cô. Phương rung mình nhớ lại cảnh ống tiêm đầu máu lúc nãy bị hai thằng kia dí vào da. May sao....

Hic... Phương đứng giữa con hẻm òa khóc. Cô có làm gì đâu chứ? Cô có cướp Khôi đâu. Cô và Khôi trong sáng mà. Biết Khôi có bạn gái, cô lặng lẽ chôn sâu tình cảm của mình không nói cho ai biết, chấp nhận là một đường thẳng song song đi bên cạnh Khôi.

Thật đáng sợ! Những vụ đánh ghen bằng dao lam, axit... giờ là tiêm máu si đa. Phượng hoảng loạn lao lên phòng, vừa khóc nức nở vừa thu dọn đồ đạc. Cô chỉ nghĩ đến một quyết định duy nhất trong lúc này. Về với mẹ. Về với mẹ, cô sẽ được an toàn trong vòng tay yêu thương của mẹ.

Vừa mở toang cửa ra, thấy Khôi chạy rầm rầm lên cầu thang, Phượng càng khóc dữ, gào thét.

“Em còn đến đây làm gì? Em không biết con bồ em đã làm gì với chị đâu. Chị sẽ về với mẹ chị. Sợ lắm rồi. Chị sợ nơi này lắm rồi...”

Khôi bất ngờ ôm chặt lấy cô. Phượng mở to mắt.

“Anh yêu em”. Khôi gào lên. “Anh yêu em, xin em đừng đi”.

Phượng đứng ngay đơ để mặc cho Khôi ôm. Cảm xúc vỡ òa, trái tim bị đè nén bấy lâu nóng bừng lên.

“Anh yêu em! Em không biết là anh yêu em nhiều như thế nào đâu. Đừng bỏ anh”.

Rồi anh hôn môi cô như bão táp, nụ hôn nóng bỏng mằn mặn nước mắt của cả hai. Nụ hôn như hương vị của rượu nho ủ lâu năm nồng nồng khi thưởng thức cùng với chiếc bánh mận đồng tiền tan trong đầu lưỡi. Khôi đẩy cô vào nhà, đóng cửa, cài then rồi lại hôn Phượng.

“Anh bị em hút hồn từ khi nào anh cũng không biết. Lần em đi Hà Nội, anh rất nhớ em rồi những lúc đi chơi với em anh nhiều lần muốn hôn em nhưng không dám. Anh đã chia tay Diễm My. Anh yêu em”.

Khôi thì thầm vào tai Phượng. Cô cảm nhận được đó là những lời từ đáy lòng của chàng trai này, đầy yêu thương và... khao khát.

“Chị...”

Phượng cắn môi khi Khôi đẩy cô xuống giường, lừng khừng giữa những tư tưởng trinh tiết được truyền đạt từ nhiều nguồn và một bên là trái tim đang đập bình bình như để thổi bùng ngọn lửa ham muốn trong cơ thể.

“Em cũng yêu anh đúng không?”

Khôi nằm một bên giường hỏi bằng giọng hết sức dịu dàng. Như có dòng nước mát lạnh chảy róc rách qua cơ thể, Phượng mỉm cười gật đầu. Định bảo chúng ta cứ như thế này thôi... đừng vượt rào nhưng Khôi đã bịt kín miệng cô bằng nụ hôn nóng rực. Mặt ửng đỏ, má nóng ran. Tình yêu khơi dậy những ham muốn được có nhau, được hòa vào nhau làm một. Như bị rượu làm cho say, đầu óc lâng lâng bay bổng như đang trên mây. Sau này cô có hối hận không nếu như cả hai chia tay?... Nhưng tình yêu là không dừng lại. Cô vẫn thường mơ thấy những giấc mơ có Khôi, người con trai mặc sơ mi đẹp nhất. Cô trở thành sinh viên của anh, được nghe anh giảng, nhìn hoài chiếc sơ mi trắng của anh, nhìn anh lung linh và chói sáng. Thấy yêu sao chàng trai mặc sơ mi này.

“Yêu... quá”. Phượng đưa hai tay áp vào hai má Khôi.

“Anh biết”

Anh cởi mấy chiếc nút áo của cô. Cô chớp mắt hỏi.

“Biết gì?”

“Biết tình cảm của em dành cho anh”

“Từ lúc nào?”

“Ánh mắt em nhìn anh lúc hát bài Big big World”

“Ồ, lộ liễu quá nhỉ?”

“Và bài thơ có nhắc tới anh chàng mặc sơ mi em post trong blog, đề bên dưới là tặng K”.

“Anh cũng vào blog của em sao? Ồi, thật xấu hổ”

Nụ hôn của anh dán lên ngực cô bằng cả tình yêu của anh. Cô cảm nhận được vì anh hôn rất dịu dàng, bờ môi lướt nhẹ mơn man làn da.

Rồi anh cởi chiếc áo sơ mi định bỏ dưới giường nhưng cô giắt lại ôm ghì. Khôi phì cười.

“Két sơ mi của anh đến thế sao? Nhà anh còn chực cái bữa nào em qua muốn lấy mấy cái cũng được”

“Anh là người con trai mặc sơ mi đẹp nhất”. Cô cười.

“Thế à?”. Anh ôm cô, hôn nhẹ lên vai, lên cổ.

“Có những lúc... anh đã muốn...”

“Ừ, rồi sao?”

“Tối ngủ mơ”

Cô phì cười.

“Giờ chân thật rồi cảm giác của anh thế nào?”

“Khó tả”.

Phượng đỏ mặt. Cảm giác của cô lúc này cũng vô cùng khó tả.

“Anh thấy mình giống anh chàng Gõ trong Cầu vồng, yêu mà không biết và cũng xà rú như anh ta”

“Thực tế những chàng trai đáng yêu ở đời bao giờ cũng đều nhút nhát vào khờ khạo. Một nhà văn nữ của Trung Quốc đã nói như thế”.

“Đúng thật”.

Khôi bật cười, sau đó cúi xuống hôn môi cô. Cô thở dốc khi anh đi vào trong cô.

“Em không sao chứ?”

Cô gật đầu, tay lướt trên tấm lưng trần đầy mồ hôi, cảm giác như cả người đang bùng bùng. Yêu quá!

Khôi đề nghị Phương chuyển sang sống chung với anh nhưng cô không đồng ý. Cô bé Diễm My nhiều lần đến gây sự nhưng cả hai đã thống nhất để nó nói gì thì nói, nói mỗi miệng rồi nó cũng từ bỏ thôi. Và đúng thế thật, con bé sau đó cặp với một cậu bạn cũng là du học sinh Anh.

Mẹ anh đến gặp cô, tuyên bố thẳng thừng.

“Tôi phản đối thẳng Khôi yêu cháu”.

Phượng cười, thật lễ phép từ tốn.

“Con tin thời gian sẽ khiến cô nghĩ khác về con”.

Cô thường đi với Khôi về nhà anh, dĩ nhiên bà mẹ không tiếp, chỉ có ông bố giáo sư hiền khô của anh niềm nở đón tiếp cô. Bố mẹ đều là giáo sư, tiến sĩ thảo nào mẹ anh ghét cô đến thế. Nhà nghèo, tốt nghiệp Cao đẳng, làm nhân viên bán sách trong một nhà sách nhỏ, chẳng xứng với anh chút nào nhưng không cố gắng sao được sống với anh chứ.

Một hôm, Khôi bảo với cô.

“Hay tụi mình có con đi, trăm phần trăm mẹ sẽ đồng ý”.

“Xì”. Phương bĩu môi. “Anh muốn em đeo ba lô ngược đi đưa thiệp đám cưới cho họ hàng em hả. Xấu hổ lắm”.

“Có con với anh mà em xấu hổ sao?”. Khôi tức giận.

“Đừng lồng hai việc vào nhau như vậy. Em không muốn dùng em bé để thay đổi quyết định của mẹ”.

“Yêu quá rồi. Phải làm sao đây?”

“Phải chờ...”

“Chờ đến bao giờ... Chờ đến khi nào mẹ anh đồng ý chắc lâu lắm. Anh không chờ được nữa. Nay khỏi dùng bờ cờ sờ đi”.

“Sặc...”

Nhào vào như hổ.

“Anh, dùng bờ cờ sờ đi”.

“Không”

“Dùng không?”

“Không dùng”

“Em đạp anh xuống giường bây giờ chứ ở đó mà không không...”

“Ok... ok”

“Á, sao cần người ta...”

“Tức quá cần”

“Á...”

Mẹ Khôi bị ốm. Phượng được ba anh nhờ tới chăm sóc. Cô đến, lặn xăn cả ngày, làm tất cả mọi việc kể cả việc dọn vệ sinh... Khôi thấy thương cô, định đề nghị với ba anh thuê người giúp việc thì cô ngăn lại ngay.

“Không được. Khi anh bị đau ai lo cho anh hả? Bình thường mẹ cũng làm những việc như thế này đấy”.

“Anh không muốn em khổ”

“Nhưng em không thấy khổ, được chăm sóc mẹ và dọn dẹp nhà cửa em rất vui”.

“Được rồi, anh sẽ giúp”.

Noel. Trong khi mọi người chờ nhau đi chơi, cô và anh chẳng đi đâu loanh quanh trong nhà nấu ăn, dọn dẹp. Mẹ Khôi không còn ghét cô ra mặt nữa, ăn mấy món cô nấu và khen ngon. Khôi nói mấy ngày cô tăng ca hay thấy mẹ anh nhìn đồng hồ. Tuy vẫn chưa được mẹ anh chấp nhận nhưng cô vẫn thấy rất vui.

Lúc Phượng ngồi trong phòng khách vừa gọt trái cây vừa xem ti vi với ba mẹ anh, chợt nghe tiếng mẹ nói.

“Con với thằng Khôi đi chơi Noel đi. Cô khỏe rồi không cần hai đứa ở nhà đâu”.

Ba anh cũng lên tiếng.

“Hai đứa đi chơi đi. Cô đã có chú chăm sóc đặc biệt”.

Rồi ông cười lớn. Mẹ anh liếc chồng một cái, quay sang nói tiếp.

“Tháng sau hai đứa tổ chức đám cưới được đấy. Con thấy sao, Phượng?”

Phượng ngẩn ra. Khôi từ trên gác đi xuống, ôm cô.

“Mẹ bị em làm cho cảm động nên quyết định đá thằng con làm biếng này đi để rước em về”.

“Hừ”. Mẹ Khôi liếc thằng-con-làm-biếng một cái. “Con cứ được cái nói đúng”.

Tự nhiên Phượng lại ngồi khóc ngon lành trong tiếng cười của ba mẹ và anh.

Khôi chở cô đi ngang qua nhà thờ, điện sáng nhấp nháy. Hang đá Bê lem được dựng rất công phu và hoành tráng.

“Thích quá”

“Khà khà”

“Cười gì ghê quá”

“Về nhà anh đi. Giáng sinh chỉ có hai đứa. Đã”

“Hơ...”

Vòng tay ôm anh càng chặt. Ấm sực. Mùa đông thực sự là mùa của yêu thương.

*** HẾT

Viết những truyện ngắn ngắn như thế này thì vô cùng hào hứng và có thể ngồi cả ngày để viết, còn những truyện mà mình chủ động viết dài và nghĩ ra vô số chuyện xảy ra thì cứ rờ vào là tắc tị như hai truyện Đến lượt ai làm cô dâu và Hạnh phúc đầy gùi.

Lúc đầu mình không hề có ý định viết về chị Phượng và anh Khôi mà định “đạo truyện” của chị ấy viết về chuyện tình của anh kỹ sư địa chất và cô bé nhà giàu nhưng lục tung đồng báo không ra tài liệu về địa chất, ngồi nghĩ vắn vơ thế rồi viết Chuyện tình sơ mi khi nghe Chàng sơ mi.

Đang nung nấu viết một truyện ngắn ngắn giúng dzây về cặp đôi ca sĩ.

Tweet gửi cho ss Hồng Phượng.

@Hồng Phượng 85: Em xin chúc mừng hai anh chị nhé. Chúc anh chị đầu năm cưới cuối năm sinh quý tử. Em bé tuổi Rắn giống em. Em sẽ làm thơ tặng em bé... tạm thời chưa nghĩ ra... Hiiiiiiiiii.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-so-mi>